

Únik
z
knihovny
pana
Lemoncella

Chris Grabenstein

FRAGMENT

Únik z knihovny pana Lemoncella

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Chris Grabenstein

Únik z knihovny pana Lemoncella – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Únik
z
knihovny
pana
Lemoncella

Chris Grabenstein

FRAGMENT

*Pro Jeanette P. Myersovou
blahé paměti a všechny ostatní knihovníky,
kteří nám pomáhají najít to, co hledáme.*

Text copyright © 2013 by Chris Grabenstein

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Random House Children's Books,
a division of Penguin Random House LLC.

Translation © Zdík Dušek, 2022

Cover images © logoboom; Branko Devic; breakermaximus; 4ndrei; nienora; Jeka;
Kovalchuk Oleksandr; Kues; 3drenderings / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-253-6042-2

ISBN e-knihy 978-80-253-6081-1 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-253-6082-8 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-253-6083-5 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

1

Takhle se stalo, že Kyle Keeley dostal na týden domácí vězení.

Nejdřív to vzal zkratkou přes matčin oblíbený růžový keř.

Ano, píchaly ho trny, ale tím, že se prodral růžovým keřem a podupal několik petúnií, získal pětivteřinový náskok před svým starším bratrem Mikem.

Kyle a jeho starší bratr věděli přesně, kde najdou to, co potřebovali k vítězství: v domě!

Kyle už našel šišku, kterou dovršil „venkovní“ kolo. A byl si docela jistý, že Mike sehnal „žlutou květinu“. Byl přece červen a všude kvetly pampelišky.

„Vzdej to, Kyle!“ vykřikl Mike, když oba bratři sprintovali po příjezdové cestě. „Nemáš šanci.“

Mihl se kolem Kylea a zamířil k vchodovým dveřím. Rázem smázl Kyleův dočasný náskok.

Jak jinak.

Sedmnáctiletý Mike Keeley byl sportovec a superstar střední školy. Hrál fotbal, basketbal i baseball. Pokud bylo v názvu „bal“, Mike Keeley v tom vynikal.

Dvanáctiletý Kyle nebyl hvězdou v ničem.

Jeho druhý bratr, patnáctiletý Curtis, zatím pořád trčel u souseda na dvorku a vyjednával s jeho psem. Curtis byl z bratrů Keeleyových nejchytřejší, jenže si na „venkovní“ kolo vytáhl smolnou kartu, na níž bylo napsáno *hračka sousedova psa*. Každá karta se „psem“ v podstatě říkala: *tohle kolo prohraješ*.

A pokud jde o to, proč bratři Keeleyovi pobíhali v neděli odpoledne po okolí jako pomatenci a sháněli různé divné věci, nedá se říct nic jiného, než že to byla vina jejich mámy.

To ona navrhla: „Když se, kluci, nudíte, zahrajte si nějakou deskovou hru.“

A tak Kyle sešel do sklepa a objevil tam jednu ze svých nejoblíbenějších: Domácí i venkovní hon za pokladem pana Lemoncella. Populární tvůrce her pan Lemoncello s ní slavil obrovský úspěch. Když byli Kyle a jeho bratři menší, hráli ji tak často, že paní Keeleyová napsala do firmy pana Lemoncella, aby jí poslali nový balíček hracích karet. Nové karty obsahovaly nejrůznější podivnosti, které jste měli nacházet, jako třeba „vytahané dospělácké trenýrky“, „špinavý talíř“ nebo „shnilou slupku od banánu“.

(Na konci hry museli poražení všechno vrátit na původní místa. Šlo o oficiální pravidlo vytištěné na vnitřní straně víka – zvítězit tak bylo o to důležitější!)

Zatímco Curtis uvízl u sousedního domu a snažil se vymámit ze sousedova dobrmana Tesáka jeho oblíbenou hračku, Kyle a Mike hledali stejné dva předměty, protože na poslední kolo dostali všichni hráči tutéž kartu s hádankou.

Dnešní hádanka, i když ji Kyle ještě nikdy neviděl, byla supersnadná.

NAJDĚTE DVĚ MINCE Z ROKU 1982, KTERÉ MAJÍ DOHROMADY HODNOTU TŘICETI CENTŮ, A JEDNA Z NICH NESMÍ BÝT NIKLÁK.

Brnkačka. Odpověď zněla čtvrták (v hodnotě pětadvaceti centů) a niklák (pěticent), protože v zadání se psalo, že jenom *jedna* mince nesmí být niklák, ne ani jedna.

Takže k výhře Kyle potřeboval najít čtvrták a niklák, oba z roku 1982.

A to bylo snadné.

Táta měl ve své sklepní dílně džbánek od jablečného moštu plný mincí.

Proto Kyle a Mike závodili, kdo k němu doběhne první.

Mike vletěl do dveří.

Kyle se zazubil.

Hrozně rád hrál proti starším bratrům. Jako nejmladšímu mu to nabízelo jedinou příležitost, jak je kdy mohl férově porazit. Deskové hry vyrovnávaly šance. Potřebovali

jste kliku při hodu kostkou nebo obracení karet a taky trochu důmyslu, ale s kapkou štěstí a snahy mohl vyhrát kdokoliv.

Obzvlášť dneska, protože se Mike připravil o náskok tím, že se vydal do sklepa normální cestou. Musí proběhnout domem dozadu, sestoupit po schodech a utíkat k tátově dílně.

Kyle naproti tomu použije zkratku.

Přeskočil dva hranaté keře a kopnutím otevřel okénko u země. Cítil pod teniskou nějaké prasknutí, ale tím se teď nemohl zdržovat. Musel porazit staršího bráchu.

Prolezl úzkým otvorem, seskočil na zem, přeběhl k ponku, kde stál příslušný džbán, vysypal z něj mince na zem a začal se prohrabávat záplavou centů, nikláků, deseticentů a čtvrtáků.

Bingo!

Niklák z roku 1982 našel skoro hned. Strčil ho do kapsy košile a odsouval centy, nikláky a deseticenty stranou, aby se mohl soustředit na čtvrtáky. 2010. 2003. 1986.

„No tak, no tak,“ šeptal.

Dveře do dílny se rozletěly.

„Jak ses...?“ Mikea překvapilo, že ho Kyle u džbánu předběhl.

Padl na kolena a začal hledat vlastní mince, ale to už Kyle vykřikl: „Mám ho!“ a zvedl z hromádky čtvrták z roku 1982.

„A co niklák?“ zeptal se Mike.

Kyle ho vytáhl z kapsy.

„Ty jsi vlezl dovnitř oknem?“ ozval se hlas zvenku.

To promluvil Curtis, který klečel na záhonu.

„Jo,“ potvrdil Kyle.

„To jsem chtěl udělat já. Nejkratší spojnice mezi dvěma body je rovná čára.“

„To není možné, žes vyhrál!“ zaúpěl Mike, který nebyl zvyklý v čemkoliv prohrávat.

„Ale je, brácho,“ řekl Kyle a pyšně se postavil. „A vy dva jste tentokrát prohráli a teď musíte vrátit všechny ty krámy zpátky.“

„Já tohle Tesákovi neponesu!“ odmítl Curtis a zvedl oslizlý, zauzlovaný kus provazu.

„Ale poneseš,“ odtušil Kyle. „Protože jsi prohrál. Jo, jasně, napadlo tě, že použiješ okno...“

„Ehm, Kyle?“ zamumlal Curtis. „Možná bys měl sklapnout...“

„Cože? No tak, Curtisi. Nemusíš se hned tvářit tak kysele. Jenom proto, že jsem použil zkratku, rozkopl okno a potom...“

„To jsi udělal ty, Kyle?“

V okně se objevil další obličej.

Jejich táta.

„Hahaha,“ zachechtal se Mike za Kylem, kterému v tu chvíli došlo, že tady končí sranda.

„Rozbil jsi sklo?“ zeptal se táta podrážděně. „Tak schválně, jestli uhodneš, kdo zaplatí za nové.“

Proto rodiče rozhodli, že budou Kyleovi po zbytek roku strhávat z kapesného padesát centů.

A na týden dostal zaracha.

2

V jiné části města doktorka Janina Zinčenková, světoznámá knihovnice, právě svižným krokem procházela prostornou budovou, do jejíhož slavnostního otevření zbývalo jen několik dní.

Nová veřejná knihovna ohijského městečka Alexandriaville se stavěla pět let. Vznikla na místě kdysi nejvelkolepější zdejší budovy, banky Zlatý list, a veškeré práce byly prováděny v nejvyšším utajení a za těch nejpřísnějších bezpečnostních opatření. Jedna parta se starala o renovaci fasády, zatímco jiné skupiny – tesaři, zedníci, elektrikáři a instalatéři – se činily uvnitř.

Žádný dělník tu nepracoval déle než šest týdnů.

Žádná parta netušila, co dělají (nebo budou dělat) jiné profese.

A když všichni skončili, několik supertajných skupin (královsky placení dělníci, kteří by popřeli, že se ke knihovně, k Alexandriaville, a vůbec k celému státu Ohio třeba jen přiblížili) provedlo poslední úpravy.

Doktorka Zinčenkova dohlížela na stavební práce jménem svého zaměstnavatele: velice výstředního (někdo by řekl praštěného) miliardáře. Jen ona sama znala všechny záznaky a divy, jež nová knihovna obsahovala (a ukrývala).

Byla to vysoká žena s ohnivě zrzavými vlasy, která nosila drahé, na zakázku šité kostýmy, nápadné střevíčky na vysokých podpatcích, bluetooth sluchátko v uchu a brýle s tlustými červenými obroučkami.

Právě teď procházela kolem červených dveří řídicího ústředí do závratně velké Rotundové čítárny s kruhovým půdorysem a kupolí ve výšce tří pater. Od mramorové podlahy se rozléhalo klapání podpatků a doktorka Zinčenkova něco ťukala do displeje velice moderního tabletu.

Budova banky, která poskytla prostor nové knihovně, byla postavena v roce 1931. Vzhledem k vysokým korintským sloupům, klenutému vchodu, spoustě ozdob a mamutí zlaté kupoli by se hodila spíš vedle vítězných památníků ve Washingtonu než do malebných ulic ohijského městečka.

Doktorka Zinčenkova se zastavila a vzhlédla k nejúžasnějšímu vizuálnímu efektu knihovny: k Dómu divů. Spodní část kupole jako klínky pomeranče lemovalo deset

obrazovek s vysokým rozlišením – stejně zářivých jako ty na Times Square. Každá obrazovka mohla fungovat nezávisle na ostatních nebo jako součást celku. Dóm divů se mohl proměnit v noční oblohu s hvězdami; v ubíhající oblaka, jež vyvolávala u diváků dojem, že se celá budova nějakým způsobem vznesla ze země; případně v Deweyův knihovnický systém, kdy deset obrazovek promítalo neustále se měnící výjevy související s jednotlivými položkami katalogu.

„Mám poslední číslo pro čtvrtý sektor Dómu divů v režimu Deweyovy soustavy,“ řekla doktorka Zinčenkova do sluchátka v uchu. „364,092.“ Pečlivě vyslovovala, aby autor videí věděl, jaké konkrétní číslo by mělo příležitostně přeletět přes čtvrtý klínek v rámci sestřihu souvisejícího se společenskými vědami: soudcovského kladívka, padajícího učitelského jablka a jemně se snášejících vánočních symbolů. „Nemělo by se nicméně objevit dřív než v neděli v jedenáct hodin dopoledne. Je to jasné?“

„Ano, paní doktorko,“ odpověděl jí kovově znějící hlas ze sluchátka.

Následně si doktorka Zinčenkova prohlédla holografické sochy promítané do výklenků s černými, matnými stěnami, vyhloubených do masivních kamenných stěn s klenutými okny, nad nimiž se zvedal Dóm divů.

„Co tady pořád dělají Shakespeare a Dickens? Ti nejsou na seznamu pro první večer.“

„Omlouvám se,“ odpověděl vedoucí holografických obrazů, který se taky účastnil konferenčního hovoru. „Dám to do pořádku.“

„Děkuji.“

Knihovnice vyšla z rotundy a vstoupila do dětského oddělení.

V místnosti panovalo šero, protože tu svítilo jen několik zářivek, ale doktorka Zinčenková znala rozmístění miniaturních stolů, takže mohla rychle projít do Příběhového kouta, aby zkontrolovala čerstvě nainstalovaná robotická housata, aniž by si poranila holeně.

Na šikmé knihovně v rohu stálo hejno šesti audio-animatronických housat – chmýřím pokrytých robotů s velkýma očima (pro novou knihovnu je vytvořili animátoři, kteří dříve pracovali v Disney Worldu). V jejich středu se skvěla matka husa s čepečkem a babičkovskými brýlemi.

„Tady je vrchní knihovnice,“ řekla doktorka Zinčenková dost hlasitě, aby její slova zachytily mikrofony schované ve stropě. „Zahaj vyprávěcí sekvenci.“

Housata se probírala k mechanickému životu.

„Dětská říkanka.“

Housata vícehlasně odzpívala „Pec nám spadla“.

„*Poklad na ostrově?*“

Housata vystříhla píseň „Na černé rakvi patnáct chlapů popíjí“ i s bujarým „jo-ho-ho“.

Doktorka Zinčenkova tleskla a skotačící housata zmlkla a znehybněla.

„Ještě jedna věc,“ řekla a zrak jí padl na knihu položenou na nedalekém stolku. „*Prdíci pes Walter.*“

Šest housat se otočilo, zvedlo ocasní pera a hlasitě si pšouklo.

„Výtečně. Konec vyprávěcí sekvence.“

Housata se vrátila do režimu spánku. Doktorka Zinčenkova si v tabletu odškrtnula další políčko. Seznam věcí k prověření se zkracoval, což bylo velice dobře. Slavnostní otevření knihovny bylo naplánováno na páteční večer. Doktorka Z a její spolupracovníci měli na odstranění případných závad a doladění složitého provozního systému knihovny posledních pár dnů.

Najednou uslyšela tiché, dunivé vrčení.

Otočila se a ocitla se tváří v tvář velice vzácnému bílému tygrovci s ledově modrýma očima.

Povzdychla si a dotkla se svého sluchátka.

„Paní G? Tady je doktorka Z. Co dělá náš bílý bengálský tygr v dětském oddělení? ... Aha. Zřejmě došlo k drobnému nedorozumění. Nechceme, aby byl natrvalo umístěn poblíž *Knihy džunglí*. Podívejte se na jeho číslo. 599,757... Ano. Měl by být v oddělení zoologie... Ano, prosím. Hned. Děkuji, paní G.“

A tygr zmizel jako přelud.

3

I když měl Kyle Keeley domácí vězení, samozřejmě musel pořád chodit do školy.

„Mikeu, Curtisi, Kyle, vstávat!“ zavolala máma z kuchyně.

Kyle spustil nohy na zem, promnul si oči a ospale se rozhlédl po pokoji.

Na stole, který dřív patřival Mikeovi, stál počítač, jenž zdědil po druhém bratrovi, Curtisovi. I koberec s logem baseballového klubu Cincinnati Reds míval v pokoji Mike, když mu taky bylo dvanáct, a knihy vyrovnané na policiče měli kdysi ve svých knihovnách oba bratři – s výjimkou těch, které Kyle dostal k Vánocům od babičky. Tu z posledních Vánoc ještě nečetl.

Kyle nebyl velký čtenář.

Pokud nešlo o manuály nebo průvodce k videohrám. V obýváku měl Sony PlayStation. Nešlo o nejnovější typ, byl to starší model, který Mikeovi přinesl Santa zhruba před čtyřmi lety. (Ten zbrusu nový si Mike nechával zamčený ve svém pokoji.)

I když se ale jednalo o křáp, čtyři roky stará herní konzole v obýváku pořád fungovala.

Až na tenhle víkend.

Totíž, ona fungovala, ale táta Kyleovi zatrhł televizi i počítač, takže pokud nechtěl jenom poslouchat hučení harddisku, nemělo smysl playstation do příští neděle, kdy mu vyprší trest, vůbec zapínat.

„Když máš zaracha,“ prohlásil jeho táta, „je to se vším všudy.“

Pokud by Kyle během posledního týdne školy potřeboval počítač k domácím úkolům, mohl použít mámin v kuchyni.

Jeho máma na počítači žádné hry neměla.

No dobře, měla tam Candy Crush, ale to se nedalo počítat.

Mít zaracha v rodině Keeleyových znamenalo, že jste nemohli dělat nic než, jak to formuloval táta, „přemýšlet o tom, co jste provedli, že jste dostali zaracha“.

Kyle věděl, co provedl: rozbil okno.

Ale na druhou stranu – taky jsem to natřel oběma starším bráchům!

* * *

„Dobré ráno, Kyle,“ pozdravila ho máma, jakmile ho spatřila, když vešel do kuchyně. Seděla u počítače, pomalu popíjela kávu a tūkala něco do kláves. „K snídani si vezmi sušenky.“

Curtis a Mike už tu byli a dojídali poslední dobré sušenky s polevou. Na Kylea zbyly jenom skořicové, z hnědého cukru a bez polevy. Ty, které chutnaly jako krabice, v níž se prodávaly.

„V pátek otvírají novou knihovnu, právě včas před letními prázdninami,“ zamumlala Kyleova máma informaci, kterou si zrovna přečetla na obrazovce. „Už je to dvanáct let, co zbourali tu starou. A poslechněte si tohle, kluci: doktorka Janina Zinčenková, nová vrchní knihovnice, slibuje, že návštěvníci budou žasnout nad tím, co v knihovně uvidí,“ předčítala dál z monitoru, ovšem teď už hlasitě a s nadšením.

„Vážně?“ zeptal se Kyle, který měl odjakživa rád překvapení. „Zajímalo by mě, co tam asi mají.“

„Hm – nejspíš knihy,“ zabručel Mike. „Je to přece knihovna, Kyle.“

„Stejně,“ řekl Curtis. „Nemůžu se dočkat, až si zařídím průkazku!“

„Protože jsi šprt,“ ušklíbl se Mike.

„Dávám přednost označení inteligent,“ odušil Curtis.

„Musím běžet,“ řekl Kyle a popadl školní brašnu. „Nechci, aby mi ujel autobus.“

Vyběhl ze dveří. Ve skutečnosti hlavně nechtěl zmeškat kamarády. Řada z nich měla přenosné herní konzole Sony nebo Nintendo.

S fúrou her!

* * *

Kyle prošel uličkou školního autobusu na svoje obvyklé místo. Cestou se zdravil s kamarády – všichni se s ním chtěli přivítat, samozřejmě až na Sierru Russellovou.

Sierra, která byla taky sedmačka, jako vždycky seděla úplně vzadu, ponořená do knihy – nejspíš jedné z těch, které vypráví o holkách, co bydlí v maličkém domku někde na prérii nebo tak něco.

Od doby, kdy se její rodiče rozvedli a táta se odstěhoval z města, byla Sierra Russellová zamlklá a veškerý volný čas trávila četbou.

„Pěkná košile,“ poznamenala Akimi Hughesová, když se Kyle usadil vedle ní.

„Díky. Patřívála Mikeovi.“

„To je fuk. I tak je pěkná.“

Akimina máma byla Japonka a táta Ir. Akimi měla velice dlouhé vlasy černé jako uhlí, neobyčejně modré oči a plno pih.

„Co hraješ?“ zeptal se Kyle, protože Akimi horečně mačkala kontrolky svého playstationu.

„Veverčí bandu,“ odpověděla Akimi.

„To je jedna z nejlepších her pana Lemoncella,“ přikývl Kyle. Taky ji měl na playstationu.

Na tom, který mu byl celý týden k ničemu.

„Potřebuješ pomoci?“

„Ani ne.“

„Bacha na úly...“

„Já o nich vím, Kyle.“

„To já jen tak...“

„Jo!“

„Co je?“

„Dodělala jsem šestou úroveň! Konečně.“

„Paráda.“ Kyle si nechal pro sebe, že on sám už je na dvacáté sedmé úrovni. Akimi byla jeho nejlepší kámoška. A kamarádi se před sebou nevychloubají.

„Když jsem střílela veverky na sokoly,“ řekla Akimi, „piloti seskočili s padáky. A když nějaká veverka kousla pilota do zadku, dostala jsem padesát bodů navíc.“

Ano, ve hře pana Lemoncella s katapultujícími se zvířaty bylo plno ulítlých vtípků. Sokoli nebyli ptáci, ale stíhačky F-16 Falcon. A veverky byly trhlé. Jako že úplně. S vířícími spirálami v očích. Poletovaly vzduchem, nesignifikačně drmolily. A kousaly do zadků.

Tohle byl jeden z hlavních důvodů, proč Kyle považoval všechno, co pocházelo z Lemoncellovy Továrny na fantazii – stolní hry, skládačky, videohry –, za nepřekonatelně

skvělé. Pro pana Lemoncella nebyla hra hrou, pokud nebyla zároveň tak trochu praštěná.

„Sebrala jsi ten bonusový kód?“ zeptal se Kyle.

„Hm?“

„Tady v tom políčku.“

Akimi se zadívala na označené místo.

„Otoč to vzhůru nohama.“

Akimi poslechla.

„Vidíš to číslo v rohu? Až po tobě bude hra příště chtít heslo, naťukej ho tam.“

„Proč? Co se stane?“

„Uvidíš.“

Akimi ho dloubla do boku. „No tak co?“

„Nediv se, jestli na sedmé úrovni začneš střílet *obnivé* veverky.“

„Kecáš.“

„Zkus to, a uvidíš.“

„Zkusím. Dneska odpoledne. Napsal jsi ten soutěžní esej?“

„Cože? Jaký esej?“

„No ten, co se má dneska odevzdat. O nové knihovně.“

„Osvěž mi paměť.“

Akimi si povzdychla. „Jelikož starou knihovnu zavřeli před dvanácti lety, dvanáct dvanáctiletých dětí, které napíší nejlepší esej na téma *Proč mám radost z nové knihovny*, vyhraje možnost přenocovat v knihovně.“

„Hm?“

„Vítězové stráví celou noc v nové knihovně, než se tam bude moct podívat kdokoliv jiný!“

„Jako v tom filmu *Noc v muzeu*? Knihy obživnou a začnou všechny honit?“

„Ne. Ale nejspíš tam budou filmy, jídlo, ceny a hlavně hry.“

Zničehonic to Kylea začalo zajímat.

„O jakých hrách přesně tu mluvíme?“

„Nevím.“ Akimi pokrčila rameny. „Patrně o nějakých zábavných, co souvisí s knihami.“

„A myslíš, že ta nová knihovna bude mít taky nové kompy?“

„Rozhodně.“

„Wifinu?“

„Stopro.“

Kyle pomalu přikývl. „A tohle všechno proběhne v pátek večer?“

„Jo.“

„Akimi, myslím, že jsi mi právě odhalila způsob, jak si zkrátit zaracha.“

„Cože?“

„Rodiče mi zatrhli videohry.“

Kyle odhadoval, že být v pátek večer zamčený v knihovně s počítači bude lepší než tvrdnout doma bez jakéhokoliv herního vybavení.

„Půjčíš mi pero a papír?“

„Cože? Ty budeš psát ten esej teď? V autobuse?“

„Lepší pozdě než nikdy.“

„Odevzdávají se před první hodinou.“

„Dobře. Budu stručný.“

Akimi zavrtěla hlavou a podala Kyleovi sešit a pero. Autobus s drncnutím přešel retardéry u vjezdu do školy.

Kyle bude muset být opravdu hodně stručný.

Doufal, že těch dvanáct vítězů náhodně vytáhnou z klobouku nebo něco na ten způsob – jak se vždycky říká v televizních reklamách na různé loterie, „účast je první předpoklad vítězství“.

* * *

Mezitím v jiné části města seděl Charles Chilton v otcově pracovně s univerzitním studentem, kterého rodiče najali, aby mu pomohl vylepšit soutěžní esej.

Měl na sobě svou obvyklou školní uniformu: khaki kalhoty, modré sako, košili zapnutou ke krku a vkusně pruhovanou kravatu. Byl jediný žák Alexandriavillské základní školy, který chodil takhle oblékaný.

„Jak by se vznešeně řeklo *knihovna*?“ zeptal se Charles svého soukromého doučovatele. „Učitelé mají rádi vzletná vyjádření.“

„Sklad knih.“

„Něco vzletnějšího, prosím.“

„Ehm, bibliotéka.“

„Výborně! To je dost divné slovo, aby se jim líbilo.“

Charles zanesl změnu do textu, uložil soubor a poslal dokument do tiskárny.

„Tvůj táta opravdu hodně čte,“ poznamenal vysokoškolský student a obdivně se rozhlédl po knihách s koženými vazbami, které lemovaly stěny domácí pracovny pana Chilingtona.

„Znalosti přinášejí moc,“ řekl Charles. „To je jedno ze základních mot naší rodiny.“

A další znělo: *Lúzry si mažeme na chleba.*

* * *

Kyle a Akimi vystoupili z autobusu a zamířili do školy.

„Táta mi řekl,“ začala Akimi, „že se na té knihovně podílela spousta architektů. Všichni kreslili různé návrhy a plány, o které se nesměli podělit s ostatními.“

„Jak to?“

„Aby se všechno udrželo v naprosté tajnosti. Tátova firma dělala vchodové dveře a nic víc.“

Jakmile vešli na první hodinu do třídy paní učitelky Cameronové, zavolal na ně Miguel Fernandez: „Hej, Kyle! Mrkej na drát, kámo.“ Zvedl průhledné plastové desky tlusté snad pět centimetrů. „Dal jsem si na tom eseji záležet!“

„Myslíš esej k té knihovně?“

„Jo! Přidal jsem obrázky, grafy a celou kapitolu o starý knihovně v egyptský Alexandrii, protože tohle je *Alexandriaville*, kámo!“

„Paráda,“ hlesl Kyle.

Miguel Fernandez byl ze všeho supernadšený. Navíc předsedal školnímu Spolku pro knihovnickou pomoc. „Hele, Kyle – víš, co se říká o knihovnách?“

„Ehm, vlastně ne.“

„Najdeš v nich něco pro každou kapitolu svého života!“

Kyle obrátil oči v sloup, ale to už se ozvalo zvonění.

„Tak dobře, všichni,“ oslovila je paní učitelka Dana Cameronová. „Je čas, abyste odevzdali soutěžní eseje.“ Začala procházet mezi lavicemi. „Dnes dopoledne se ve sborovně sejde porota, aby pracovala na předběžném výběru...“

Sakra, pomyslel si Kyle. Ona je tu porota. Takže nepůjde o losování jako v loterii.

„Kyle Keeley?“ Učitelka se zastavila nad jeho lavicí. „Napsal jsi nějaký esej?“

„Jo. Tak trochu.“

„Omlouvám se, ale nerozumím. Buď jsi ho napsal, nebo ne.“

Kyle jí bez valného nadšení podal list papíru s několika narychlo načmáranými slovy.

Paní Cameronová je bohužel přečetla. Nahlas.

„*Balónky. Možná tam budou balónky.*“

Spolužáci vyprskli smíchy.

Dokud paní učitelka přes obroučky brýlí nepřejela po třídě přísným pohledem, kterým všechny vyděsila natolik, že rázem zmlkli.

„To je tvůj esej, Kyle?“

„Ano, paní učitelko. Měli jsme napsat, proč se těšíme na slavnostní otevření a, no, mně se ze všeho nejvíc líbí balónky.“

„Chápu,“ řekla paní učitelka. „Víš, Kyle, tvůj bratr Curtis psal vynikající eseje, když byl u mě ve třídě.“

„Ano, paní učitelko,“ zamumlal Kyle.

Paní Cameronová vydechla. „Pozdravuj ho, prosím.“

„Ano, paní učitelko.“

Učitelka se přesunula k další lavici, kde jí Miguel dychtivě podal svůj tlustospis.

„Vynikající práce, Migueli.“

„Děkuju, paní učitelko!“

Kyle zaslechl z parkoviště zvláštní řinčení a břinkání.

„Ach,“ řekla paní učitelka. „Že by to byl *on*?“

Přeběhla k oknu a vytáhla žaluzie. Všechny děti se nahrnuly za ní.

A uviděly to.

Na parkovišti pro návštěvy stálo auto, které vypadalo jako obří červená bota na kolech s pruhem černé podrážky místo nárazníku. Od předního skla se až k hornímu lemu boty ve výšce tří metrů nad zemí křížovaly tkaničky.

„Vypadá to jako bota z tý hry,“ poznamenal Miguel. „Rodinný šílenství.“

Kyle přikývl. Rodinné šílenství bylo první a patrně nejslavnější hrou pana Lemoncella. Červená bota představovala jeden z deseti žetonů, z nichž jste si mohli vybírat k pohybu po herní desce.

Z vozu vystoupil vysoký, štíhlý muž.

„To je pan Lemoncello!“ vydechl Kyle s bušícím srdcem.

„Co ten tu dělá?“

„Právě jsme se to dozvěděli,“ odpověděla paní Cameronová. „Pan Luigi Lemoncello bude dnes večer osobně vybírat vítěze.“

„Vítěze čeho?“

„Soutěže o nejlepší esej.“

Během oběda v jídelně Kyle sklesle hleděl do svého talíře na oschlé rybí prsty a přál si, aby dokázal odněkud vyčarovat kouzelnou kartu s nápisem „Máš ještě jednu šanci“.

„Podělal jsem to,“ zahučel.

„Jo,“ souhlasila Akimi. „V podstatě jo.“

„Umíš si představit, jak fantastická ta nová knihovna bude, když v ní má prsty pan Lemoncello a chlápci z jeho Továrny na fantazii?“

„Ano, umím. A tak trochu doufám, že to taky uvidím. Já jsem koneckonců napsala pořádný esej, ne jednu větu o balóncích.“

„Díky. Ještě mi to připomínej.“

Akimi se k němu naklonila. „Poslechni, Kyle – když

hraješ hru, dejme tomu Člověče, nezlob se, a někdo tě vyhodí, co obvykle uděláš? Vzdáš to?“

„Ne. Když mě někdo vyhodí, hraju o to usilovněji, protože vím, že si musím zase rychle nasadit a předhonorit všechny ostatní.“

„Nazdárek!“ Ke stolu, u kterého seděli Kyle s Akimi, si přinesl svůj táč i Miguel Fernandez.

Doprovázel ho kluk s ježatými vlasy a obrovskými brýlemi.

„Andrewa Pecklemana znáte, ne?“

„Ahoj,“ pozdravili Kyle a Akimi.

„Ahoj.“

„Andrew je jeden z mých nejlepších pomocníků v knihovně,“ dodal Miguel.

„Prima,“ přikývla Akimi.

„Knihovnice Yunghansová právě potvrdila, že pan Lemoncello je přísně tajnej mecenáš, kterej věnoval všechny prachy na výstavbu nové městský knihovny. Pět set milionů dolarů!“

„Slyšela to v rádiu,“ dodal Peckleman silně nosovým hlasem. „To nám přišlo zvláštní, a tak jsme zkusili najít informace o panu Lemoncellovi v souvislosti s Alexandriaville.“

„Co jste zjistili?“ zeptal se Kyle.

„Tak zaprvý se tady narodil,“ řekl Miguel.

„Měl devět bratrů a sester,“ dodal Andrew.

„Všichni se mačkali v mrňavým bytě s jedinou koupelnou nad Malou Itálií,“ vyprávěl Miguel.

„A zbožňoval tu starou městskou knihovnu na Tržní ulici“ navázal Peckleman – znělo to, jako kdyby chtěl Miguela přebít. „Chodíval tam jako dítě, když potřeboval klid na přemýšlení a rozvíjení nápadů –“

„A tohle si poslechněte,“ přerušil ho Miguel dychtivě. „Tehdejší knihovnici, paní Tobinovou, malej Luigi zaujal, i když byl ještě dítě, chápete. Některý večery ho nechávala v knihovně i po zavíračce a dovolovala mu, ať si půjčuje krámy z jejího stolu nebo kabelky – náprstky, připínáčky, lahvičky s lepidlem nebo třeba i červený boty z barbíny. Ty Luigi používal jako figurky, když na stole v knihovně zkoušel svoje první nápady. A pak–“

Andrew mu skočil do řeči: „Pak paní Tobinová odnesla Lemoncellův náskres Rodinného šílenství manželovi, který vedl papírnictví. Podepsali nějaká lejstra, založili společnost a za pár let se ze všech stali milionáři.“

Poslední slovo ale měl Miguel: „Pan Lemoncello je teď samozřejmě nejmíň miliardář!“

„Z čeho jste vy čtyři šprtáci tak nadšení?“ zeptala se Haley Daleyová, která právě procházela kolem jejich stolu s hloučkem obdivovatelek. Haley byla princezna sedmého ročníku. Blondýna s modrýma očima a oslnivým úsměvem. Vypadala jako chodící reklama na zubní pastu.

„Z pana Lemoncella!“ odpověděl Miguel.